

vejet dette Spørgsmaal, og om disse Overvejelser ikke have ført til, at den højtærede Regering nu indtager et andet Standpunkt, saa at vi snart kunne vente et Lovforslag, der tager Sigte paa at opfylde Grundlovens § 93.

Jeg har endnu en kort Bemærkning at gøre til den højtærede Trafikminister. Jeg skal indrømme, at naar det gælder Togplaner og Togforbindelser osv., har den højtærede Minister faaet saa meget paa sin Tallerken, at han har nok at leve af i mange Dage. Det bliver dog ikke saa let i dette Ting at fastsætte hverken Togplaner eller Togforbindelser. Det er et meget indviklet Arbejde, som vistnok let vilde overstige dette Tings Kræfter, hvis vi skulde beskæftige os dermed. Der er vistnok ogsaa i alt det, som er serveret for den højtærede Minister, en hel Del, som neppe vil føre til det forønskede Resultat. Det var dog ikke det, jeg ønskede at dvæle ved.

Jeg paaskønner og ser med Glæde, at der er foreslaaet 30,000 Kr. til Ledvognene og Depotarbejderne. Jeg ved jo, at der i Kraft af Tantiemesystemet nu bliver uddelt ret store Beløb af Statsbanernes Overskud. Jeg ved ogsaa, at denne Fordeling finder Sted efter den Norm, at den, som haver meget, skal der meget gives, og at den, der intet haver, heller ikke faar noget. (*Anders Nielsen*: Hedder det ikke: „skal endog fratages det, han haver?“) Det ærede Medlem vil ydermere have, at der skal fratages dem, hvad de have; men det synes jeg dog, er lovlig stærkt, og jeg tror ikke, at det ærede Medlem for Løvel tør gentage det offentligt. Men i Virkeligheden er det altsaa saaledes, at de højere Embedsmænd faa en ret rundelig Tantieme, og jo længere man kommer ned i Rækken, svinder den ind og bliver mindre og mindre, saa at de, der staa nederst paa Stigen, faa ikke ret meget. Der er desuden en Klasse underneden ved Statsbanerne, nemlig Kolonnearbejderne, som ingenting faa. Jeg mindes endnu med Fornøjelse, at jeg i sin Tid var med til sammen med to ærede Medlemmer af Reformpartiet at udarbejde et Lovforslag, hvorefter disses Løn steg med visse Aars Mellemrum ligesom andre Funktionærers Løn. Kunde det ikke være muligt for den højtærede Trafikminister at tage denne Tanke op eller i alt Fald paa en eller anden Maade sørge for, at disse Mennesker, som hverken faa det ene eller det andet, kunne faa deres Kaar en Smule forbedrede. I de Tider, som vi i Øjeblikket leve

under, hvor Livsfornødenhederne ere i meget høj Pris, er det sikkert nok, at et saadant Skridt af Ministeren vilde blive hilst med Glæde i de mange smaa Hjem, hvor disse Folk have hjemme.

Et andet Forhold, som jeg er anmodet om at bringe paa Bane, er, at man har taget en hel Del af Fribilletterne bort fra de Folk, der i 1880 gik over fra de private Baner til Statsbanerne, endskønt de gik over fra Privatbanerne med alle de Rettigheder, de der havde. Jeg er ikke i Tvivl om, at de have Ret til disse Fribilletter i samme Omfang som tidligere, og da det ikke er mange Mennesker, det drejer sig om, henleder jeg den højtærede Ministers Opmærksomhed paa dette Forhold, idet jeg haaber, at han vil tage det under Overvejelse og derved maaske naa til det Resultat, som de vedkommende ønske.

Det ærede Medlem, der sidst havde Ordet (*V. Olsen*), talte om Sygekasseloven. Jeg har Lyst til at knytte en enkelt Bemærkning hertil. Det forekommer mig, at de Folk have Ret, der mene, at der ligesom er et Hul i Sygekasseloven, idet der er en Bestemmelse om, at ingen kan blive Medlem af en anerkendt Sygekasse, før de ere 15 Aar, medmindre de ere hjemme hos Forældrene. Komme de altsaa ud at tjene, naar de ere 14 Aar eller maaske endnu før, er der et Tidsrum indtil deres 15de Aar, da de ikke kunne være Medlemmer af nogen anerkendt Sygekasse. Der har ret tidt overfor mig været gjort gældende, at det var en stor Skavank ved Loven, og jeg kan heller ikke ret fatte, hvorfor det skal være saadan. Enten Børn ere hjemme, eller de ere ude at tjene, forekommer det mig, at de burde kunne være Medlemmer af de anerkendte Sygekasser. De bedrestillede, de, der have Raad til at have Børnene hjemme, til de ere 15 Aar, kunne nu have dem i Sygekasserne, men de fattige Hjem, hvorfra Børnene maa sendes ud at tjene i en tidlig Alder, kunne ikke, naar Børnene blive syge og skulle ind paa et Sygehus, faa Erstatning af Sygekasserne, og jeg antager, at det i adskillige Tilfælde kan medføre, at Familieforsørgeren vil hjemfalde til Fattigvæsenet. Jeg tror ikke, der i alle Tilfælde er vederlagsfri Behandling paa Sygehuset. Men de have heller ikke den Ret til at faa Læge hentet inden en Afstand af halvanden Mil, som Sygekasseloven giver Medlemmer af anerkendte Sygekasser. Ogsaa denne Ret ere de unddragne, der ere komne ud at tjene inden deres 15de Aar. Her er det, som sagt,